

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/293/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216202578
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patrícia Železníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1216202578.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patrície Železníkovej a členiek senátu Mgr. Aleny Čakváariovej a JUDr. Romana Bolebrucha, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: S. O., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, 816 16 Bratislava, dieťa rodičov: matka -Q. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XX, XXX XX W., zastúpená JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom so sídlom Piaristická 2, 949 01 Nitra, IČO: 42 119 316, a otec - S. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. 8, XXX XX W., zastúpený JUDr. Miroslavou Tencerovou, advokátkou so sídlom Hurbanovo námestie 5, 851 01 Bratislava, IČO: 36 071 528, v konaní o úpravu pomerov manželov k maloletému dieťaťu na čas po rozvoде, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, zo dňa 07.05.2019, č.k. 49P/39/2016-459, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II, rozsudkom, zo dňa 07.05.2019, č.k. 49P/39/2016-459, vo výroku I, zveril maloletého S. O., nar. XX.XX.XXXX, na čas po právoplatnosti rozsudku o rozvoде manželstva rodičov do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Vo výroku II určil, že maloletý bude v starostlivosti matky v párnom kalendárnom týždni a v starostlivosti otca v nepárnom kalendárnom týždni, pričom k striedaniu v starostlivosti rodičov dôjde vždy v nedeľu o 18.00 hod. Vo výroku III obidvom rodičom uložil povinnosť maloletého v určenom čase riadne pripraviť, a s potrebnými vecami a dokladmi ho odovzdať druhému rodičovi s tým, že ako miesto prevzatia a odovzdania maloletého určil bydlisko toho rodiča, ktorému aktuálne začína plynúť osobná starostlivosť o maloletého. Vo výroku IV obidvoch rodičov oprávnil maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok. Vo výroku V vyslovil, že výživné počas trvania striedavej osobnej starostlivosti neurčuje. Vo výroku VI rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 24 ods. 1, 2, 4, § 25 ods. 2, § 28 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, 6, § 75 ods. 1, 2, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“), § 100 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), čl. 3 ods. 1, čl. 12, čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa, keď striedavú osobnú starostlivosť považoval za najlepšiu možnú formu osobnej starostlivosti o maloletého. Uviedol, že matka navrhovala maloletého zveriť do svojej osobnej starostlivosti, kým otec sa domáhal zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov a neskôr do svojej výlučnej starostlivosti. V priebehu konania vypočul aj samotného maloletého, ktorý bol vo veku 13 rokov schopný samostatne prejavíť svoj názor. Maloletý sa mal jednoznačne vyjadriť, že má rád obidvoch rodičov a model striedavej

osobnej starostlivosti v rodine funguje dlhšie časové obdobie, na čom nechcel nič meniť. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy najmä naplnenie potrieb maloletého v psychickej aj fyzickej oblasti tak, aby bol zabezpečený jeho pokojný, bezpečný a harmonický vývin. Mal za to, že nie je daný dôvod na ukončenie striedavej osobnej starostlivosti o maloletého, ktorá sa v rodine dlhodobo uplatňuje. Bol toho názoru, že je v záujme maloletého, aby zostal zachovaný jeho vzťah k obidvom rodičom. Napriek nevraživosti a problémom medzi rodičmi pokladal za zrejmé, že maloletý od rodičov nepreberá ich negatívne postoje. Vzhľadom na vôľu maloletého žiť s oboma rodičmi, ktorí mu v čase, keď je u jedného z nich nebránia mať telefonický kontakt, resp. sa stretávať s druhým rodičom, dospel k záveru, že je v záujme maloletého, aby zostali zachované jeho citové väzby s obidvomi rodičmi, ktorí sú pre neho prirodzenou autoritou a obaja sú spôsobilí sa o neho náležite osobne starať. Návrhom otca na doplnenie dokazovania nevyhovelo z dôvodu, že ním navrhnuté vypočutie staršieho brata maloletého D. nepovažoval za relevantný dôkaz na ustálenie osobnosti rodičov či úrovne ich starostlivosti o maloletého a vykonanie znaleckého dokazovania vyšetrovaním psychického stavu matky označil vzhľadom na zistené skutkové okolnosti a doposiaľ vykonané dokazovanie za nadbytočné. O zastupovaní a správe majetku maloletého rozhodol tak, že zastupovať ho a spravovať jeho majetok budú obidvaja rodičia, keď doposiaľ nedošlo k zásahu do ich spôsobilosti na právne úkony, resp. do výkonu ich rodičovských práv súdnym rozhodnutím. Pri rozhodovaní o výške výživného prihliadol na rozsah vyživovacej povinnosti oboch rodičov podľa zásady úmernosti ich životnej úrovne, životnej úrovne maloletého a jeho práva podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Pri určení výšky výživného vychádzal tak z potrieb maloletého, ako aj z možností, schopností a majetkových pomerov obidvoch rodičov. Po vyhodnotení zistených skutkových okolností a listinných dôkazov, vychádzajúc z príslušných zákonných ustanovení, ako aj zo zásady potenciality, s prihliadnutím na odôvodnené potreby maloletého počas trvania striedavej osobnej starostlivosti výživné pre maloletého neurčil. Mal za to, že majetkové pomery a životná úroveň obidvoch rodičov sú nepochybne vyššie, ako to vyplýva z nimi predložených dokladov o ich minimálnych príjmoch. Poukázal pritom na viacero sporov o majetok prebiehajúcich medzi rodičmi, ktorí sa navzájom obviňujú zo snahy o zmenšenie svojej majetkovej podstaty pred vyporiadaním ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keď matka uvádzala, že otec neštandardne bezodplatne previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti P. s.r.o. na svojho brata, a upozorňovala na nákladný život otca, kým otec matku obviňoval z odčerpania finančných prostriedkov z jej spoločnosti C., s.r.o. pred jej likvidáciou a spochybnil darovanie novostavby rodinného domu nadobudnutého z prostriedkov ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov matkou na jej matku, ktorá danú nehnuteľnosť obratom predala za cenu 270 000 eur. Konštatoval, že v súčasnosti sa obidvaja rodičia podieľajú na bežných nákladoch maloletého rovnakým dielom, keď maloletý trávi čas s nimi oboma rovnomerne, pričom každý z nich počas svojej starostlivosti zabezpečuje potreby maloletého. Uvedol, že maloletý nemá žiadne zdravotné problémy a zvýšené náklady má iba na voľnočasové aktivity, ktoré mu preukázateľne uhrádza otec, resp. jeho rodina. Vzhľadom na uvedené, za situácie, keď funguje rovnomerná striedavá osobná starostlivosť obidvoch rodičov o maloletého s tým, že rodičia si delia bežné náklady maloletého na polovicu a otec vo výraznejšej miere participuje na mimoriadnych nákladoch maloletého, výživné pre maloletého počas striedavej osobnej starostlivosti neurčil. O trovách konania rozhodol podľa § 52 CMP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu v časti výrokov I, II, III a V podala v zákonnej lehote prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu odvolanie matka, navrhujúc odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že maloletého zverí na čas po rozvede do jej osobnej starostlivosti, styk otca s maloletým ponechá na dohodu rodičov a otcovi uloží povinnosť prispievať na výživu maloletého sumou 400 eur mesačne, a zároveň maloletému platiť školné, ako aj polovicu výdavkov na školské výlety, športové a kultúrne aktivity. Súdu prvej inštancie vytkla, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci (§ 62 ods. 1 CMP). Mala za to, že je v záujme maloletého, aby bol zverený do jej výlučnej starostlivosti a aby bol jeho styk s otcom ponechaný na dohodu rodičov. Poukázala pritom na správanie sa otca, ktorý ju mal počas manželstva viackrát fyzicky aj verbálne napadnúť, a to aj v prítomnosti maloletého, a v roku 2012 a následne aj vo februári 2015 ju mal spolu s ich deťmi vyhodiť zo spoločného rodinného domu, pričom svoje správanie účelovo zmenil až v apríli 2016, t.j. potom, ako podal návrhu na rozvod ich manželstva, keď požadoval, aby k

nemu ich deti chodili každý druhý týždeň, aby sa tak vyhol plateniu výživného. Označila za nesporné, že otec jej od februára 2015 neplatil výživné. O charaktere otca podľa jej názoru svedčí aj to, že tento údajne navádzal ich deti, aby mu poskytli jej súkromné SMS správy, emaily a dokumenty, podal na ňu rôzne udania a trestné oznámenia, ubližuje jej blízkym, sfaľšoval jej podpis, v priestoroch súdu prvej inštancie sa mal vyhrážať jej, ako aj jej právnomu zástupcovi a v minulosti bol právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu. Z uvedených dôvodov otca nepokladala za pozitívny vzor pre maloletého. Vo vzťahu k súdom prvej inštancie spomenutému tvrdeniu otca, že mala zo svojej spoločnosti C., s.r.o. pred jej likvidáciou vybrať finančné prostriedky, sa vyjadrila, že záväzky danej spoločnosti boli vyššie ako jej majetok. Pokiaľ ide o rodinný dom, ktorý darovala svojej matke, uviedla, že predmetný dom bol financovaný z prostriedkov jej brata a svojej matke ho darovala ešte v roku 2016, pričom príjem z jeho predaja jej nepatrí. Upozornila na to, že doklady, ktoré otec predložil súdu prvej inštancie na preukázanie nákupu vecí pre maloletého, v prevažnej miere obsahujú položky, ktoré si otec kupoval sám pre seba, resp. pre svojho otca a brata. Bezodplatný prevod obchodného podielu v spoločnosti P., s.r.o. otcom na jeho brata považovala za neštandardný, keď sa pri ňom otec súčasne zaviazal uhradiť všetky záväzky danej spoločnosti, pričom ide o spoločnosť s ročnými tržbami vo výške cca 350 000 eur, ktorá vlastní lukratívnu nehnuteľnosť nezaťaženú úverom, viaceré motorové vozidlá, motorky, zásoby v hodnote vyše 150 000 eur a pod. Mala za to, že spoločnosť P., s.r.o. dosahuje zisk, avšak tento je otcom umelo znižovaný, ktorú skutočnosť potvrdzuje aj jeho nákladný životný štýl. Spochybnila tiež tvrdenie otca, že jeho otec a brat, ktorého spoločnosťiam sa darí, mu dávajú peniaze, keď spoločnosť otcovho brata P. O. Y., s.r.o. mala tržby za rok 2016 iba vo výške 108 081 eur a zisk vo výške 10 602 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že otec hodnoverne nepreukázal výšku svojich príjmov, navrhla, aby odvolací súd pri stanovení výšky výživného pre maloletého postupoval podľa ust. § 63 ods. 1 Zákona o rodine. Súdu prvej inštancie zároveň vytkla, že nezrozumiteľne a nepresvedčivo odôvodnil napadnutý rozsudok, a nevysporiadal s jej námietkami ani argumentáciou. Z uvedeného dôvodu označila rozsudok súdu prvej inštancie za nezákonný, arbitrárny a nepreskúmateľný, keď jeho odôvodnenie nenapĺňa ústavné požiadavky na spravodlivý súdny proces a presvedčivosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Mala za to, že súd prvej inštancie jej daným postupom odňal možnosť konať pred súdom.

4. Otec vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil. Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny a vychádzajúci zo správnych skutkových zistení. Mal za to, že matka v predmetnom konaní neustále uvádza nepravdivé skutočnosti, napr. že ju mal fyzicky aj verbálne napadnúť, vyhodiť ju spolu s ich s deťmi z domu a pod. Vo vzťahu k otázke zverenia maloletého poukázal na vyjadrenie samotného maloletého, že zabehnutý systém striedania jeho pobytu u obidvoch rodičov po jednom týždni mu vyhovuje a nechce ho meniť, s čím vyjadril súhlas aj kolízny opatrovník. Poukázal na vek maloletého, v ktorom sa tento dokáže relevantne vyjadriť k tomu, akým spôsobom chce žiť po rozvode rodičov, ktorá okolnosť bola súdom prvej inštancie správne vzatá do úvahy. Zdôraznil, že maloletému nikdy nebráni ísť k matke, aby si tento mohol rovnako prehlbovať vzťah k obom rodičom. Bol toho názoru, že matka sa za každú cenu pokúša dosiahnuť priznanie výživného pre maloletého, hoci súd prvej inštancie mal za preukázané majetkové pomery obidvoch rodičov, ako aj financovanie potrieb maloletého zo strany každého z rodičov. Neurčenie výživného pri striedavej osobnej starostlivosti o maloletého súdom prvej inštancie pokladal za správne, keď svoje príjmy náležite zdokladoval, kým matka účelovo darovala nehnuteľnosti a zbavila sa bonitnej firmy. Uviedol, že sa adekvátne podieľa na zvýšených výdavkoch maloletého súvisiacich s jeho športovými aktivitami, pri ktorých rozvíjaní sa mu osobne venuje.

5. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k odvolaniu matky poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia v predmetnej veci, v ktorých navrhol maloletého zveriť do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Zdôraznil, že maloletý sa počas pohovoru vykonaného pred súdom prvej inštancie vyjadril, že mu vyhovuje byť jeden týždeň s jedným rodičom a druhý týždeň s druhým rodičom. Otázkou výživného ponechal na úvahu odvolacieho súdu.

6. Otec vo svojom vyjadrení k vyjadreniu kolízneho opatrovníka prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu prejavil súhlas s daným vyjadrením. Mal za to, že kolízny opatrovník vec správne posúdil, keď zistil, že striedavá osobná starostlivosť maloletému vyhovuje, je už zaužívaná po dlhšie obdobie a funguje bez problémov.

7. Odvolací súd preskúmal vec v ktorej nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa 378 ods. 1, § 385 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP, s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie matky nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia vhodnosti zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, vrátane preverovania materiálnych a osobnostných podmienok na strane každého z rodičov, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré ako správne poukázal.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. V nadväznosti na námietky uvedené v odvolaní matky o nesprávnych skutkových záveroch súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 CSP. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutočný stav veci, na vec aplikoval správny právny predpis a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil. Okolnosti namietané matkou v jej odvolaní nemali za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s prezentovanými závermi súdu prvej inštancie. V súvislosti s matkou namietanou nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí v zmysle § 220 ods. 2 CSP vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Neodôvodnenie súdneho rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť a súčasne porušuje právo účastníka na spravodlivý proces, ktorého jednotlivým čiastkovým právom je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby jeho závery, ku ktorým dospel na základe zhodnotenia skutkového stavu veci, boli prijateľné, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé, a najmä presvedčivé. Súd musí dať odpoveď na všetky relevantné otázky nastolené účastníkmi konania, ktoré majú podľa jeho názoru pre vec podstatný význam a ktoré prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tento vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP spĺňa.

10. Odvolací súd v danom prejednávacom prípade po oboznámení sa s obsahom celého spisového materiálu a odvolacími dôvodmi matky, dospel v zhode s názorom súdu prvej inštancie a odporúčaniami kolízneho opatrovníka k záveru, že zverenie maloletého do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov je v jeho záujme. V nadväznosti na námietky matky uvedené v odvolaní je nevyhnutné konštatovať, že rodičovské práva a povinnosti, ktoré sú rodičia povinní vykonávať v záujme maloletého dieťaťa, prináležia rovnako obidvom rodičom. K inštitútu striedavej osobnej starostlivosti je potrebné uviesť, že pri jej nariaďovaní ju je nutné veľmi starostlivo zvážiť. Pri rozhodovaní o jej vhodnosti je vždy prioritný záujem dieťaťa. Vhodnosť a možnosť striedavej osobnej starostlivosti pre to ktoré dieťa, ako aj pre rodiča, závisí od mnohých faktorov - veku a osobnosti dieťaťa, jeho povahových vlastností a vývojových možností, adaptovateľnosti, citových väzieb dieťaťa k rodičom, výchovných schopností a povahových vlastností rodičov, ich životných a materiálnych pomerov, vzdialenosti medzi oddelenými bydliskami rodičov, stability budúceho výchovného prostredia, schopnosti rodičov vzájomne komunikovať na úrovni záležitostí dieťaťa a pod. V posudzovanom prípade, zohľadňujúc skutočný stav veci vyplývajúci zo súdom prvej inštancie dostatočne vykonaného dokazovania odvolací súd dospel k záveru o tom, že striedavá osobná starostlivosť je v záujme maloletého, ktorý bude mať takto možnosť úplne prirodzene rozvíjať svoj vzťah k obidvom rodičom. Odvolací súd vyhodnocujúc jednotlivé dôvody odvolania matky vzhľadom na rodinnú situáciu maloletého a jeho vzťahy k obom rodičom, súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že dôvody svedčiace v prospech striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov vysoko prevažovali nad problémami komunikácie rodičov, ktoré sa javia

ako subjektívne dané a prekonateľné. Odvolací súd poznamenáva, že v prejednávanej veci ide o prípad, v ktorom majú rodičia (pri rozvíjaní schopnosti vzájomne komunikovať v záujme maloletého) i maloletý ideálne predpoklady pre realizovanie striedavej osobnej starostlivosti, počas ktorej bude maloletý v rovnakých intervaloch vždy v starostlivosti jedného zo striedajúcich sa rodičov - rodičia bývajú neďaleko od seba, majú materiálne a aj ľudské podmienky na zabezpečenie starostlivosti o maloletého potrebné na jeho výchovu a zdravý vývoj. Maloletý je s takouto formou starostlivosti spokojný, má rád obidvoch rodičov a v starostlivosti každého z nich sa cíti dobre a bezpečne, ktorú skutočnosť by mala matka rešpektovať a prijať ju. Z okolností prípadu i s prihliadnutím na námietky matky prezentované už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nie je možné vyvodiť, že zverenie do striedavej osobnej starostlivosti by nebolo v záujme maloletého. V danom prípade vzhľadom na preukázaný prospech maloletého v rámci doposiaľ realizovanej striedavej starostlivosti nemôžu byť dané námietky dôvodom na zverenie maloletého do výlučnej osobnej starostlivosti matky, keď zároveň z vykonaného dokazovania nevyplývajú žiadne závažné dôvody, ktoré by zvereniu maloletého do tejto formy starostlivosti bránili. Odvolací súd konštatuje, že otec je rovnocenným rodičom ako matka, za výchovu a starostlivosť o maloletého nesie rovnakú zodpovednosť, pričom z vykonaného dokazovania a ani z vyjadrení matky nevyplýva, že by starostlivosť o maloletého zanedbával alebo ju nevykonával v jeho prospech. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na tvrdenia matky o údajnom násilnom správaní sa otca k nej, resp. o predchádzajúcom právoplatnom odsúdení otca za spáchanie trestného činu, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že v starostlivosti otca o maloletého neboli zistené žiadne závažnejšie nedostatky, a teda matkou uvedené okolnosti v súčasnosti negatívnym spôsobom neovplyvňujú výkon osobnej starostlivosti o maloletého zo strany otca.

11. Rodičia sú povinní v záujme zdravého vývoja maloletého urobiť všetko pre to, aby posilňovali svoje rodičovské kompetencie, udržiavali vzájomnú komunikáciu a v pozícii rodičov sa vzájomne rešpektovali. Základným princípom, ktorým sa súd riadi pri rozhodovaní vo veciach maloletých detí je ich záujem, pričom v danom prípade vhodnosť zverenia maloletého do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov v konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázaná bola. Pri zohľadnení zisteného názoru maloletého, jeho blízkeho vzťahu k obidvom rodičom a potreby si tento vzťah upevňovať a budovať, odvolací súd vyslovuje presvedčenie o osobnostnej zrelosti obidvoch rodičov, ktorí by mali plne akceptovať záujem maloletého byť s oboma rodičmi rovnomerne a vytvoriť mu podmienky na to, aby realizácia striedavej osobnej starostlivosti nebola z dôvodu vzájomných vzťahov rodičov a rozdielnosti ich názorov, pre maloletého zdrojom nepokoja a straty istoty a u maloletého nevytvárala konflikt lojality. Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie podrobne uvedenými v písomnom vyhotovení rozhodnutia vzťahujúcimi sa k tejto časti rozhodnutia a konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol po dostatočne vykonanom dokazovaní, vrátane výsluchu maloletého. Názoru maloletého venoval osobitnú pozornosť, zohľadňoval ho v kontexte záverov vykonaného dokazovania a i podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol plne v záujme maloletého, ktoré prevažujú i nad záujmami a želaniami obidvoch rodičov.

12. Pokiaľ ide o výživné pre maloletého, ktoré súd prvej inštancie počas trvania striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov neurčil, aj v tejto časti je výrok rozsudku súdu prvej inštancie vecne správny, keďže aj podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie zodpovedá tak zisteným zárobkovým a majetkovým pomerom rodičov, ich možnostiam a schopnostiam v zmysle kritérií rozhodných pre určovanie výživného na maloleté deti uvedených v ust. § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine s poukazom na rozhodnutie o rovnomernej a rovnocennej starostlivosti rodičov o maloletého. V danom prípade na strane oboch rodičov správne súd prvej inštancie zohľadnil ich približne rovnakú výšku príjmov, ich možnosti, schopnosti a majetkové pomery, podiel ich osobnej starostlivosti o maloletého, ako aj preukázané uhrádzanie zvýšených nákladov maloletého na jeho voľnočasové aktivity otcom za pomoci jeho rodiny, ktorú skutočnosť matka vo svojom odvolaní nerozporovala, keď otcovi povinnosť platiť výživné pre maloletého k rukám matky osobitne neurčil.

Odvolací súd nemohol zohľadniť odvolaciu námietku matky, podľa ktorej otec dostatočne nepreukázal výšku svojich príjmov, keď súd prvej inštancie pri zisťovaní výšky príjmov obidvoch rodičov ako podnikateľov správne vychádzal predovšetkým z ich daňových priznaní podaných za príslušné zdaňovacie obdobia. S poukazom na uvedené odvolací súd nezohľadil ani dôvod na matkou požadovanú aplikáciu fikcie príjmov podľa ust. § 63 ods. 1 Zákona o rodine na strane otca, keď daný postup prichádza do úvahy iba v prípadoch nesplnenia si povinnosti preukázať súdu príjmy z inej než závislej činnosti rodičom, ktorá podmienka v prejednávanej veci splnená nebola. Pokiaľ matka okrem toho namietala neštandardnosť zmluvy o prevode obchodného podielu v spoločnosti P., s.r.o. z otca na jeho brata a

naopak sa pokúšala vyvrátiť predchádzajúce tvrdenia otca o tom, že mala neoprávnene odčerpávať finančné prostriedky z jej spoločnosti C. my baby, s.r.o. pred jej likvidáciou, resp. že mala svojej matke darovať rodinný dom nadobudnutý z prostriedkov bezpodielového spoluvlastníctva manželov, odvolací súd dané okolnosti nepovažoval za dôvod na zrušenie či zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, keď tieto sú predmetom viacerých sporových konaní medzi rodičmi, ktorú skutočnosť správne zohľadnil aj súd prvej inštancie.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne a právne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CSP.

15. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).